

PROP DE VOSALTRES

Comencem de nou

Un nou curs comença. Ens va bé a tots dividir en períodes el temps, que transcorre a velocitat de vertigen, sobretot per als qui compleixen més anys de vida. Als nens i adolescents els sembla tot més lent. Només és aparença. El pas del temps és igual per a tothom. I l'important és saber aprofitar aquest regal de Déu per créixer i madurar la pròpia personalitat i per ajudar els nostres semblants.

En tots els àmbits de l'activitat humana i en qualsevol col·lectiu, la divisió temporal ens permet programar i avaluar, reflexionar i compartir experiències. En l'esport, celebrem les olimpíades cada quatre anys i les temporades, cada any; en l'art, segons la terminació de l'obra, posada a disposició de la societat per a la seva contemplació o gaudi; en l'ensenyament, cada setembre marca l'inici del curs, de deu mesos... També, per descomptat, passa en l'activitat pastoral de la nostra Església, on les comunitats parroquials segueixen un ritme similar al de les escoles, encara que, com passa en tota família, l'Església no paralitza mai el seu servei.

El descans o les vacances estivals ens marquen una separació temporal, un abans i un després de qualsevol activitat ordinària. Això fa possible que tractem de millorar el que som i el que fem. Con-

vido tota la diòcesi a començar aquest nou curs amb nous ànims i millors il·lusions. Posarem en marxa noves iniciatives, en mantindrem moltes d'anys anteriors, així com tancarem algunes amb la missió complida. Però, tot i que les coses que fem són importants, ho és molt més l'actitud que cada un de nosaltres manifesta. Recordeu, en aquest sentit, els consells del papa Francesc en la seva exhortació *L'alegria de l'Evangeli*: humilitat, acollida, diàleg frater, alegria, testimoni, responsabilitat missionera, fidelitat i comunió.

Tinc la convicció que el nou curs suposarà un repte per a totes les comunitats cristianes de la diòcesi, a més d'una oportunitat per aprofundir en

l'evangelització de la nostra societat. Necessitem viure el missatge de Jesucrist amb més autenticitat cada dia, cada curs; necessitem donar-lo a conèixer als altres amb renovat entusiasme. Sense quedar paralyzats per cansaments o discussions estèrils. És un desafiament al qual hem de donar una adequada resposta. Us emplaço novament a viure un nou moment en la història de la salvació.

Durant aquests propers dies, els responsables de les diferents activitats pastorals us anunciaran l'inici de curs, demanant-vos la vostra col·laboració. No dubteu en partici-

par-hi. No importa l'edat, el nivell cultural, la situació social o la missió eclesial. Tots fem falta. No sobra ningú. Espero que les parròquies i els moviments apostòlics s'enriqueixin amb la vostra presència i participació.

A nivell diocesà, el nou curs començarà amb un acte solemne a la Catedral, el dijous 22 de setembre. Se celebrarà l'anomenada Festa de l'Enviament, en la qual se'ns recorda la nostra missió i en nom de Qui la rebem. Se'ns demana oració i acció diària al servei de l'Església i de la societat.

Que tingueu tots un bon curs 2016-2017!

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Institut Superior de Ciències Religioses - IREL Curs 2016-2017

Us recordem que les classes de l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) començaran el 12 de setembre. Els cursos que es faran aquest any són Batxillerat, Grau i Màster en Ciències Religioses. A més, l'IREL organitza onze cursos optatius oberts a tothom. També, els cursos del Departament de Pastoral Aplicada i d'Animadors de Comunitats.

El termini d'inscripcions serà de l'1 al 15 de setembre.

Us recordem que l'IREL compleix 25 anys. Pròximament us informarem de totes les activitats que s'organitzaran.

**ANY DE LA MISERICÒRDIA
EN DOS MINUTS**

Corregir a qui va errat

Corregir a qui va errat. Una obra de misericòrdia? En tot cas, sembla estrany. Corregir a algú més aviat ens sembla un acte de superioritat, un ficar-nos on no ens demanen. Però, és un acte d'amor? La gent que actua equivocadament dóna la sensació que ja ho sap, però no li agrada que ningú li digui que el que fa està malament.

Però si mirem el nostre entorn més proper, tots ho fem; sobretot els pares amb els fills. Potser no li diem acte de misericòrdia o corregir a qui va errat, sinó «posar límits». En tot cas, no deixem que els nostres fills creixin com vulguin, sinó que els diem què és adequat fer en cada moment. Els educadors també ho fem constantment a classe.

I quan estem fora del nostre entorn familiar o professional? Si anem pel carrer i veiem un nen que llença un paper a terra, que creua el semàfor en vermell... diem alguna cosa? En algunes societats africanes els infants es consideren responsabilitat de tota la comunitat. A mi m'agradaria que si algun dia les meves filles fessin alguna cosa malament pel carrer, algú les corregís.

Amb els nens ho veiem una mica clar, però, i els adults? Ens diem els uns als altres el què fem malament? Quan ens pregunten si volem pagar una factura amb IVA o no, quan algú fa una estafa, quan no és honest a la feina, quan no reciclem... Ens ho diem? Estaria bé que ens ho diguéssim? Seria millor la societat?

Jo crec que sí, però cal que ens atrevim a fer-ho, que no ens quedem en la comoditat. En tot cas, és un repte. I el repte gran és fer-ho des de l'amor.

Anna Krutter

Colònies de l'Esplai Epis al Pirineu

El bisbe Salvador Giménez va visitar, a primers de juliol, el segon torn de les colònies de l'Esplai Epis.

Alumnes de 3r fins a 6è de Primària del Col·legi Episcopal van fer estada, del 2 al 10 de juliol, a la Colònia Montsant de Vilaller, casa gestionada per la Fundació Verge Blanca.

Mn. Víctor Martínez va acompanyar el Bisbe durant la visita. El Pastor de la diòcesi va poder parlar amb els alumnes i també amb els monitors, així com conèixer les instal·lacions de la casa de colònies Verge Blanca de Llesp.

Precisament en aquesta casa els alumnes d'ESO del Col·legi Episco-

pal van gaudir d'una setmana d'activitats i sortides, del 10 al 18 de juliol. Per un altre costat, nens i nenes de P5, 1r i 2n de Primària van participar en el primer torn de les colònies a Cal Petit de Vilanova de Meià, en-

tre el 26 i el 30 de juny. Totes aquestes propostes integren un conjunt d'activitats de caire lúdic i formatiu que pretenen esdevenir un complement de qualitat a la formació integral dels alumnes.

Les Llars del Seminari celebren el primer aniversari

Les Llars del Seminari han celebrat el primer aniversari de la seva posada en marxa amb una trobada amb els voluntaris i Amics de les Llars que han fet possible el projecte.

En l'actualitat, dels 19 pisos disponibles, tots equipats i moblats, només resten tres buits. Un o dos d'aquests habitatges es vénen reservant per acollir, si és necessari, famílies refugiades procedents de països en conflicte. La previsió és que abans de final d'any tots els pisos estiguin habitats.

L'encontre va començar amb unes paraules d'acollida i agraïment del president de la Fundació, Mn. Carles Sanmartín.

Després, la directora de les Llars, Montse Claveria, va explicar la feina

feta durant el darrer any. En les Llars del Seminari —va dir— hi viuen ac-

tualment 48 persones: 25 adults, 6 joves i 17 infants.

Un dels veïns de les Llars, l'Emili, va relatar la feina de la Comissió Participativa (COPAR), que agrupa totes les famílies.

Durant la trobada es va donar a conèixer el pressupost per a aquest any, que puja a 68.000 euros. Es va incidir en la necessitat d'ampliar els recursos econòmics.

Montse Canals, secretària de la Fundació, va dir que «l'objectiu és augmentar el nombre de persones sòcies, per poder arribar als 20.000 euros anuals en aportacions, que representa una tercera part del pressupost».

La trobada finalitzà amb l'entrega d'un petit obsequi als assistents i amb un berenar-sopar.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Jesús ens vol ensenyar quina és l'actitud que cal tenir per pregar i demanar la misericòrdia del Pare. És la paràbola del fariseu i el públicà (Lc 18,9-14).

Ambdós protagonistes puguen al temple per pregar, però actuen de manera molt diferent i obtenen resultats oposats.

En resum, el fariseu, que es té per just, deixa de banda el manament més important: l'amor a Déu i al proïsme.

No n'hi ha prou de preguntar-nos si preguem molt o poc, hem de preguntar-nos també com preguem, o millor, com està el nostre cor: és impor-

tant examinar-lo per avaluar els sentiments, els sentiments, i eradicar l'arrogància i la hipocresia. Només hem de pregar presentant-nos davant Déu tal com som.

La paràbola ensenya que s'és just o pecador no per la pertinença social que es té, sinó per la manera de relacionar-se amb Déu i per la manera de relacionar-se amb els germans.

La pregària humil obté misericòrdia

Els gestos de penitència i les poques i senzilles paraules del públicà donen testimoni de la consciència de la seva condició miserable. La seva pregària és essencial. Actua com un humil, segur només que és un pecador que necessita compassió. Si el fariseu no demanava res era perquè ja ho tenia tot, el públicà només pot demanar la misericòr-

dia de Déu. Presentant-se amb les mans buides, amb el cor nu i reconeixent-se pecador, el públicà ens ensenya a tots nosaltres la condició necessària per a rebre el perdó del Senyor.

Jesús acaba la paràbola amb una frase: «Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit» (v. 14).

Déu té una debilitat: la debilitat pels humils. Davant un cor humil, Déu obre completament el seu cor.

(Dimecres, 1 de juny de 2016.)

31è pelegrinatge a Lourdes

L'ospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la nostra diòcesi, en arribar el dia 30 de juny i fins al 3 de juliol, ha portat a terme el seu pelegrinatge a Lourdes.

Si amb totes les nostres activitats tenim l'esperança i el desig d'aportar els nostres granets de sorra, personals i comunitaris per fer un món millor, perquè el Regne de Déu es deixi entreveure entre nosaltres, no hi ha dubte que el pelegrinatge a Lourdes és el «gran» acte nostre.

Anem a Lourdes amb persones amb discapacitats físiques, psíquiques, anímiques... i de tot tipus. Hi anem recolzats per grups de voluntaris i altres pelegrins, disposats a servir aquells que tenen qualsevol limitació, suplint-la amb la seva acció generosa.

A Lourdes, participem de manera voluntària en els actes litúrgics programats, però el fet peculiar

que dóna entitat i sentit al nostre pelegrinatge és el «com» procurem fer-ho: amb el més intens esperit d'amor fraternal, el qual ens permet «tastar» Déu que és Amor, i anhelar degustar-lo sempre i més.

Ramon M. Reig

Exercicis espirituals a Raimat

Aquest és el 5è any que des de l'àrea de Litúrgia i Espiritualitat del Bisbat de Lleida, Mn. Ramon Prat ha acompanyat els exercicis espirituals a Raimat. Del 3 al 9 de juliol, i a l'entorn de Jesucrist, icona de la misericòrdia.

Han estat uns dies de contemplació que ens han permès escoltar la veu de Déu en el nostre silen-

ci interior, posant-nos amb tendresa als peus del Crist. Els exercicis espirituals han estat sustentats per tres elements importants: la Litúrgia, amb Lourdes, al matí, i l'Eucaristia, al vespre; el projecte personal de cadascú i la prèdica, reconeixent que és l'Esperit Sant qui actuava sempre i en tot moment.

També hem pregat com ho féu sant Ignasi: «Et demano Jesús, que per mi t'has fet home, que et conegui internament, com un amic a un amic, perquè així t'estimi més i et segueixi». Ens hem sentit Església i, especialment, ens hem fet conscients d'aquesta Església orant que mai no para de fer-ho en tots els moments del dia i en tots els indrets de la terra.

Han estat uns dies intensos, profunds i decisius que ens han permès ressituat-nos, carregar piles i reforçar el nostre compromís en el seguiment de Jesús.

No ens resta més que donar GRÀCIES i continuar pregant.

Anna Maria Agustí

REFLEXIONS

Vull seguir Jesús

Dià d'estiu en un dels campaments que organitza una escola. Els acampats, un bon grup de joves, estudiants d'ESO. Els monitors, antics alumnes, ara universitaris que han seguit la formació reglada per a aquest tipus d'activitat de lleure i la formació que comporta treballar al costat de companys amb anys d'experiència, entusiasme i sentit de pertinença a un grup amb una identitat educativa ben definida. És una activitat tradicional a l'escola, fa molts anys que s'organitza. L'equip de monitors està cohesionat, es treballa a fons la preparació de l'activitat i la seva revisió.

No tots els acampats són creients i practicants, però tots saben que l'Evangeli de Jesús és al rerefons del que es fa i es diu al campament. La vivència i celebració de la fe són aspectes contemplats en el dia a dia de les activitats. El consiliari fa molts anys que els acompanya. Ara que ja és gran, encara visita cada any els cinc campaments. Avui han celebrat l'eucaristia. Ben preparada i ambientada en el temple de la natura, obert a la immensitat del cel. Acabada la celebració, un noi de catorze anys s'ha apropat al celebrant i, sense massa preàmbuls, li ha preguntat al sacerdot: «El curs vinent seràs a l'escola?». I després de la resposta: «Confio que sí», ha afegit: «Vull que em preparis per al baptisme i per fer la primera comunió. Vull seguir Jesús». Quina petició tan magnífica en la seva senzillesa! «Vull seguir Jesús». I quina satisfacció per als seus educadors, que han fet present Jesús en tants campaments, com un monitor més!

Aquesta petició enceta el camí de la iniciació cristiana que, amb l'ajuda de Déu i el testimoni dels catequistes i de la comunitat, acabarà en els sagraments d'iniciació a la vida nova en el Crist al qual s'unirà de manera especial. En el temps de preparació rebrà els coneixements que l'introduiran en la vida cristiana; descobrirà la centralitat de la Paraula procurant fer-ne referent de vida; la possibilitat d'adreçar-se a Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— en la pregària; la dimensió comunitària eclesial de les celebracions en la litúrgia i l'exercici de l'amor en la caritat. «És a dir, els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17). Fet el camí de preparació serà plena de sentit l'afirmació feta en acabar la missa del campament: «Vull seguir Jesús.»

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Diumenge, 4 de setembre:**
—A les 12 h, Eucaristia a la parròquia de Sant Julià d'Aspa.
- **Diumenge, 11 de setembre:**
—A les 11 h, aplec a l'ermita de Santa Maria de Butsènit.

Ermita de Santa Maria de Butsènit

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1C 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimarts [1C 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat; Servites: beat Bonaventura de Forlí, prev.

7. ■ Dimecres [1C 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dijous [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé més breu: Mt 1,18-23). Naixement de la Verge Maria, festa

de tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell,... (marededéus trobades) i d'altres; a Urgell: territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria —patrona principal de la diòcesi d'Urgell—; al Principat d'Andorra: la Mare de Déu de Meritxell —patrona d'Andorra—; sant Adrià, soldat i mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. □ Divendres [1C 9,16-19.22-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. Mare de Déu del Claustre; Sant Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Dissabte [1C 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49]. A Tortosa: beat Jacint Orfanell, mr. a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrà); a Sant Feliu de Llobregat: beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, i Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé més breu: 15,1-10)]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

Diuenge XXIII de durant l'any

COMENTARI

Estimem molt família i amics i estimem Déu encara més

Salomó es pregunta *quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat de Déu?* I ho raona: *Si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans —les coses de la terra—, qui hauria estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel?*

Només el do diví de la Saviesa li permetrà conèixer *què desitja Déu* i així guiar el Poble amb *la Saviesa que salva*.

En la seva carta-targeta a Filèmon, intercedeix l'Apòstol a favor d'Onèsim situant la qüestió com una cosa de tres: l'amo *Filèmon*, l'esclau *Onèsim* i l'amic *Pau*.

Però sempre amb Crist com a únic Senyor de tots tres.

La súplica de Pau és *a favor del meu fill Onèsim que he engendrat a la fe estant a la presó*. La fugida de l'esclau és vista com a providencial: *Qui sap si l'esclau Onèsim es va separar un moment de l'amo Filèmon perquè ara el recobris no ja com esclau sinó com un germà estimat*.

Jesús anava amb molta gent: això és ocasió per recordar les condicions per a ser deixeble/seguidor de Jesús.

Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare.. i la pròpia vida, no pot ser deixeble meu.

La sentència no contraposa en disjuntiva l'amor a Jesús i l'amor a la família sota l'esquema «o l'un o l'altre», sinó que estableix un paral·lelisme comparatiu de superioritat sobre la base d'un amor reconegut per tothom com molt alt (*l'estima al pare i la mare, l'esposa i els fills*) per així concloure que cal estimar Jesús encara més.

No es vol rebaixar l'amor familiar sinó subordinar-lo a l'amor a Déu que enforteix tot autèntic amor. Només amb un amor a Jesús ben alt i fidel viurà el cristià l'amor a Déu *amb tota l'ànima, amb tot el cor i amb totes les forces*.

Per a un cristià, Déu no pot ser «un valor més».

Dues paràboles il·lustren l'ensenyament de Jesús sobre les exigències de la vocació cristiana. No és prou el desig de *construir una torre o d'anar a combatre contra un altre* sense la previsió de *calcular-ne primer les despeses i deliberar primer si pot fer front al qui ve contra ell*.

Per fer realitat la il·lusió de *venir amb Jesús* cal la virtut de la «prudència» consistent a discernir el bé veritable, i usar els mitjans necessaris per aconseguir-lo.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: / «Torneu-vos-en, fills d'Adam.» / Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espeireu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de Dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere? Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa. Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto?

Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano: Yo, Pablo, anciano, y ahora prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión. Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad.

Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que si lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió i les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío.

Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no pudo acabar". ¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»